

mõlemad ütlesid jälle kui ühest suust: „Lähed meie asi sedavõi edasi, kui se tänini läinud, ju siis meie lapsed viimaks veel peawad sandi leiba otsima!“

Seal astus Peetri wana sõbr, Kaarel Kalles, tupa, kes kaugel tulles ja mitmest ajast jälle joudis sõbra waatama, ja nüüd teretas lahkesti. Alga ei Peeter, ega Üina ei võtnud teretamist nõnda lahkesti vastu, kui endisel ajal. Kaarel küsitsi see pärast: „Mis teil ommiti wiga on, et teie ei võta mu teretamist vastu nii kui wanal ajal?“ — Seal kaebas Peeter oma häda, et tööd tehes ja waewa nähes tema enam ei saa edasi, et kül pöllud häästi vilja kannavad. „Ei seda mõi mõista, miks meil asjad käiwad haiwa tagupäri?“ — Kaarel kehe küsima: „Kas olete ju walget warblast nainud?“ — Missugune see siis on?“ pärnis Peeter. — „Meh, vastas Kaarel, walge warblane on walge warblane, ja seesaina tuleb mõaga wara, ennegu hallid warblased välja lendavad, ja ta

aga tuleb ja läheb silmapikk jälle. Kesk teda tahab náha saada, see peab häästi warane olema, ja silmad alati lahti pidama. Uskuge aga, kui selle õnne leiata, et saate kord teda nainud, siis asjad põõrasad teisele kohe paremaks. Mis teile tänni wigaks olnud, pole majalt kui sest, et teie walget warblast veel pole nainud!“ — Peeter töötas häästi hoolt kanda, et, kui walge warblane tema rajade poole peaks tulema, tema ifa teda kaa peaks náha saama. Ja wana sõbr läks pea jälle eemale, kuhu temale tarvis oli töötata.

Kogu see öö ei tulnud Peetrile und silmi selle mure pärast, et ta haiwa püüdis walget warblast náha saada. Puhke, enne koidu töösits ta asemelt ja läks aeda, ajast väljale ja haiwa wahtis, kas ta kül pidi walget warblast náha saama. Et ta kül oli terase filmaga ümberringgi wahtimas, sel hommikul kallis walge warblane ei tulnud ete; ja et hallid warblased ju olid väljas, siis põõras temma jälle due poole